

شما آدمی پست‌تر از این سراغ دارید؟

در برهه‌های حساس در تاریخ همه ملل دنیا افرادی وجود دارند که برای دفاع از کشور، غرور و آبروی مردم خود از جان خود می‌گذرند و از هیچ‌گونه فداکاری دریغ نمی‌کنند. در مقابل آنها هم همیشه افرادی حقیر و بزدل و ترسو بوده‌اند که برای توجیه ترس و پوشاندن بزدلی خود، هزار و یک بهانه می‌تراشند تا قهرمانان کشورشان را تحقیر کنند.

در دوران دانشجویی همیشه یادم هست که این بحث در خوابگاه‌ها و محیط دانشگاهی بود که «افرادی که در جنگ ایران و عراق کشته شدند کار درستی کردند یا نه؟». بعضی‌ها موافق بودند و بعضی‌ها مخالف. حتی بعضی‌ها مواضع خیلی تندی داشتند و فحاشی هم علیه کشته‌شدگان جنگ می‌کردند. یکی از این مشاجرات را خوب یادم هست. در سالن تلویزیون خوابگاه نشسته بودیم و تلویزیون روشن بود و تعدادی روزنامه هم کف سالن پهن بود و دانشجویها مشغول ورق زدن روزنامه‌ها بودند و عده‌ای هم مشغول تماشای تلویزیون. موضوع برنامه تلویزیون مصاحبه با مادر سه شهید بود. مادر این شهید می‌گفت من به شهید شدن پسرانم افتخار می‌کنم. یکبارہ یکی از دانشجویها گفت: "ای احمق! خاک بر سرت که به کشته شدن پسرانت افتخار می‌کنی!!!". در جواب این حرف وی یکی دیگر از دانشجویها گفت: "آخه بیچاره اگر اینها نمی‌رفتند و کشته نمی‌شدند که الان خواهر و مادر تو باید برای افسران عراقی کنیزی می‌کردند. می‌فهمی که کنیزی یعنی چی؟". به یکبارہ فرد اول شروع به فحاشی کرد و با یک خیز تند، خود را بطرف شکم فرد دوم پرتاپ کرد و من همیشه برایم سوال است که آیا این فردی که آنقدر غیرتی است که حتی نمی‌تواند بشنود که خواهر و مادرش به کنیزی بروند و آنقدر دعوا و کتک کاری راه انداخت چرا حاضر نیست یک لحظه با خودش خلوت کند و ببیند که "آیا اگر همین احمق‌ها!! نبودند آیا به نوامیس وی هتک حرمت نمی‌شد؟ آیا غرور ملی وی خدشه‌دار نمی‌شد؟ آیا از مرد بودن و زنده ماندن خود خجالت نمی‌کشید؟ و هزاران آبی دیگر".

در مورد علل بروز جنگ‌ها در دنیا همیشه حرف و حدیث، زیاد است ولی همه ملل دنیا بر این مسئله باور دارند که **"آن سربازی که در جنگ کشته می‌شود در راه کشورش کشته شده پس از دید مردمش مقدس است و قابل احترام"**. به دو مثال جالب دقت کنید: روزی خودم از یک آلمانی پرسیدم که الان نظر مردم کشورت در مورد سربازان هیتلر و کشته‌شدگان آلمانی جنگ جهانی اول و دوم چیست؟ او گفت که برایشان احترام قائلیم و هر سال به یادشان شمع روشن می‌کنیم. گفتم "آیا اینطور نیست که سربازان هیتلر در جنگ جهانی دوم باعث کشته شدن ۵۰ میلیون انسان بی‌گناه شدند؟ یا در جنگ جهانی اول که باز هم آلمانی‌ها شروع کننده آن بودند ۲۰ میلیون نفر کشته نشدند؟" او گفت: "بله هیتلر اشتباه کرد ولی آن سربازان فقط به وظیفه خود عمل کردند". گفتم: "آیا مگر هیتلر به تنهایی می‌توانست ۵۰ میلیون آدم را بکشد؟" با لبخند گفت "خب تقصیر خودشان است. می‌خواستند در برابر سربازان ما مقاومت نکنند!!!". خوب دقت کنید ... مردم اروپای متمدن از سربازان متجاوز و جنگ طلب و جانی خود که ۷۰ میلیون! انسان را در سرتاسر دنیا قربانی جاه طلبی خود کردند، به نیکی یاد می‌کنند و حاضر نیستند از سربازان و کشته‌شدگان خود به بدی یاد کنند یا حتی اظهار تاسف کنند و همین امروز هم فیلم‌هایی در مورد رشادتهای آنها می‌سازند! آنوقت ما شهدای خود را که برای دفاع در برابر یک دشمن متجاوز و جاه طلب کشته شدند را به هزار و یک بهانه زیر سوال می‌بریم. آنها در برابر یک جانی و روانی تمام عیار که به این سادگی دست بردار نبود و دیدیم که بلافاصله بعد از ایران، دو جنگ دیگر را هم در منطقه راه انداخت که دودش تا همین امروز هم به چشم مردم منطقه می‌رود.

وقتی من در اوکراین زندگی می‌کردم میدیدم که هر سال روز ۹ می، مراسم باشکوهی برای کشته‌شدگان خود در جنگ جهانی دوم برگزار می‌کنند در حالیکه کشورشان ظرف چند روز و با کمترین مقاومت، مغلوب ارتش نازی شد و بطور کامل اشغال شد! و من هرگز نفهمیدم که اینها بخاطر کدام افتخارات اینطور جشن و بزرگداشت می‌گیرند؟!

کسانی که به کشته‌شدگان میهن خود و به کسانی که دیگر نیستند تا از خود دفاع کنند، بی‌حرمتی می‌کنند، جدای از هر باور سیاسی و اعتقادی و مذهبی، قطعا از ارزشهای انسانی فاصله زیادی دارند. اینها موجوداتی حقیر و کوچک هستند که طاقت دیدن انسانهای بزرگ را ندارند. واضح است که اینها از حداقل‌های ارزشهای انسانی هم بوی نبرده‌اند چه اینکه حیوانات هم اینطور نیستند. آیا شما روی کره زمین موجودی را سراغ دارید که به هم نوع خود که در راه دفاع از وی کشته شده اهانت کند. چه رسد به انسان، که البته اگر چنین انسانهایی باشند "آیا شما آدمی پست‌تر از این سراغ دارید؟".